

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Block_Lawrence-Ehrengrafuv_vselek.pdb

PDB Name: Block L. Ehrengrafuv vselek
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
EHRENGRAFŮV VŠELÉK

Gardner Bridgewater přecházel sem tam po kanceláři Martina Ehrengrafa a připomínal malému právníkovi ani ne tak šelmu z džungle vsazenou do klece, jako spíš - asi tak koho? On kráčí světem stísněným podobou Kolosu, citoval Ehrengraf v duchu Shakespearova Cassia. Ale jak ve skutečnosti takový Kolos vypadal? Ehrengraf si tím jist nebyl, ale údajný vrah své ženy měl nesporně kolosální rozměry a tady dupal po místnosti, jako by byl odhodlán její koberec prošlapat.

"Kdybych byl chtěl tu osobu zabít," prohlašoval Bridgewater a bušil jednou pěstí do dlaně druhé ruky, "uměl bych to udělat. Bacil bych ji do hlavy něčím těžkým. Lampou. Kladivem. Pohrabáčem z krbu."

Kovadlinou, napadlo Ehrengrafa. Násypnými kamny. Volkswagemem.

"Nebo bych ji zakroutil krkem," pokračoval Bridgewater, proplétaje si prsty. "Nebo bych ji utlouk! téměř rukama." Ehrengraf pomyslel na Longfellowa a vesnického kováře. "Kovář, to statný je muž, rukou velkých a mozolných," mumlal si. "Říkáte něco?"

"Nic důležitého," omlouval se Ehrengraf. "Vy prostě mluvíte o tom, že kdyby vás přemohly vražedné choutky, realizoval byste je spontánnějším a bezprostřednějším způsobem."

"No rozhodně bych ji neotrávil. Jed je zbraň hadů, zbraň slabých, podlých, zbabělých."

"A přece byla vaše manželka otrávena."

"Oni to tvrdí. Ve středu po večeři si stěžovala na bolení hlavy a nevolnost. Vzala si nějaké prášky a na chvíli si zdřímla. Když vstala, bylo jí hůř, nemohla dýchat. Rychle jsem ji odvezl do nemocnice. Srdce se jí zastavilo dřív, než jsem stačil vyplnit dotazník o zdravotním pojištění."

"A příčinou smrti," konstatoval Ehrengraf, "byl dosti neobvyklý jed."

Bridgewater přikývl. "Cydonex," pravil. "Krystalická látka bez chuti a zápachu, jedovatý uhlovodík vyvinutý náhodou jako vedlejší produkt při odlévání plastových figurek na přístrojovou desku aut. Alyssin organismus obsahoval cydonexu tolik, že by to stačilo usmrtit dva lidi její postavy."

"Vy jste si nedávno koupil osmiuncovou lahvičku cydonexu."

"Ano," přisvědčil Bridgewater. "Měli jsme na půdě veverky a já se těch mizerných malých potvor nemohl zbavit."

Některé okolní stromy sahají větvemi ke střeše a půdním oknům tak blízko, že tam mohou doskočit, a veverky naše podkroví zamořily. Jsou to hlučná a špinavá zvířátka, dost chytrá na to, aby se dovedla vyhnout pastím otráveným návnadám. Není to zvláštní, že civilizace, která se zmohla na napalm a Agent Orange, není schopna přijít na něco proti hlodavcům v podkroví?"

"Vy jste se tedy rozhodl, že je vyhubíte cydonexem?"

"Myslel jsem si, že za pokus to stojí. Dával jsem ho do arašídové pomazánky a její hrudky jsem dával na různá místa v podkroví. Veverky jsou po té pomazánce jako posedlé, zvlášť když v ní jsou křupavé kousky oříšků. Žerou i to krémové, ale křupavé zbožňují."

"A přece jste cydonexu přestal užívat. Detektivové našli téměř plnou lahvičku ve vašem kontejneru na odpadky."

"Bál jsem se, že by to mohlo mít nežádoucí účinky. Nedávno jsem viděl sousedova psa s veverkou v tlamě a napadlo mě, že veverka přiotrávená cydonexem by mohla být snadnou kořistí pro psy a kočky v sousedství a ta zvířata by asi sama jedu podlehla. Krom toho, jak jsem řekl, jed je zbraní hadů. I veverka si zaslouží bezprostřednější zákrok."

Na úzkých Ehrengrafových rtech chvíli pohládl úsměv. "Je kupodivu," řekl potom, "jak se cydonex dostal vaší ženě do těla."

"To je mi záhadou, pane Ehrengrafe. Jestli chudák Alyssa nesnědla trochu umazánky z podlahy na půdě, neumím si vysvětlit, kde k němu přišla."

"Ovšem," podotkl Ehrengraf jemně, "policie o tom svou teorii má."

"No ovšem, policie."

"Tak jest. Jsou patrně přesvědčeni, že jste manželce přimíchal smrtelnou dávku yrdonexu do vína při večeři. Ten jed bez chuti a zápachu by se nedal poznat ani , čisté vodě, natož ve víně. Jaké víno to bylo, mohu-h se ptát?"

"Nuits-St.-Georges."

"A hlavní chod?"

"Myslím, že telecí. Je v tom nějaký rozdíl?"

"Nuits-St.-Georges by chuťově překrylo telecí," řekl Ehrengraf zamyšleně. "Bezpochyby by přikrylo i cydonex."

Policisté říkají, že sklenice od vína byly umyté, kdežto ostatní nádobí od večeře ne."

"Sklenky jsou z waterfordského skla. Vždycky je opláchnu sám, Alyssa dává všechno ostatní do myčky."

"Ach tak." Ehrengraf se za stolem napřímil a utáhl si uzel na kravatě. Byl to malý, precizní uzel a vázanka, z hedvábí asi pět centimetrů širokého, měla barvu jako láhev Nuits-St.-Georges. Malý právník měl sněhobílou košili s francouzskými manžetami, tmavě modrý oblek se sotva znatelným nachovým proužkem. Jako váš právník," řekl, "musím upozornit na několik nepříjemných bodů."

"Dejte se do toho."

"Máte milenku, mladou ženu, která s vámi čeká dítě. S manželkou jste nevycházeli dobře. Ona vám nechtěla povolit rozvod. Váš podnik je sice mimořádně výnosný, ale v poslední době se objevily problémy s tokem peněz. Vaše žena měla životní pojistku ve výši pěti set tisíc dolarů, kterou byste inkasoval vy. Kromě toho jste jediným dědicem jejího majetku a ten bude i po zdanění značný. Souhlasí to všechno?"

"Souhlasí," připustil Bridgewater. "Policie to pokládá za závažné."

"Tomu se nedivím."

Bridgewater se znenadání naklonil kupředu a položil velké, šlachovité tlapy na Ehrengrafov stůl. Vypadalo to, že je schopen urvat desku a mrštit jí o zeď. "Pane Ehrengrafe," pronesl a jeho hlas byl stěží silnější než šepot, "myslíte, že mám přiznat vinu?"

"Ovšemže ne."

"Mohlo by mi to být přičítáno jako polehčující okolnost."

"Ale vy jste nevinný," prohlásil Ehrengraf. "Moji klienti jsou vždycky nevinní, pane Bridgewater. Počítám si vysoké honoráře. Bylo by o nich možno dokonce říci, že jsou do nebe volající. Ale já je vyžaduji jen tehdy, když je můj klient osvobozen nebo zproštěn obžaloby jednou provždy. Hodlám prokázat vaši nevinu, pane Bridgewater, a můj princip odměny je v tomto směru neúčinnější pobídka."

"Chápu."

"A teď," Ehrengraf vycházel zpoza stolu a energicky si mnul ruce, "jaké tu máme možnosti. Vaše žena jedla totéž jídlo jako vy, souhlasí to?"

"Ano."

"A pila stejné víno?"

"Ano. Zbytek v láhvi otrávený nebyl. Ale mohl jsem jí dát cydonex přímo do sklenky."

"Jenže vy jste to neudělal, pane Bridgewater, takže se nedáme deprimovat tím, co byste udělat mohl. Spatně se jí udělalo po jídle, tak jste to myslím řekl."

"Ano. Bolela ji hlava a bylo jí nevolno."

"Bolesti hlavy a nevolnost, pane Bridgewater. Ta nevolnost je váš vlastní subjektivní závěr. Šla si na chvilku zdřímnout?"

"Ano."

"Ale nejdřív si něco vzala."

"Ano, to je pravda."

"Aspirin, něco takového?"

"Předpokládám, že to je více méně aspirin," odpověděl Bridgewater. „Je to speciální lék darnitol. Alyssa jej brala proti všemu od žaludečního ujmání po tenisový loket."

"Darnitol," pravil Ehrengraf. "Analgetikum?"

"Analgetikum, antispasmodikum, panacea, prostě všelék. Alyssa tomu věřila, pane Ehrengrafe, a já hádám, že účinnost toho přípravku se zakládala hlavně na její víře. Já takové věci neberu, nikdy jsem je nebral a bolení hlavy mě přecházelo stejně rychle jako ji." Krátce se uchechtl. "V každém případě proti cydonexu darnitol nepomohl."

"Hmmm," zamručel pan Ehrengraf.

"Koho by napadlo, že ji zabil darnitol."

Uplynulo pět týdnů od jejich prvního setkání a události, k nimž mezitím došlo, značně zlepšily situaci a pozvedly ducha Ehrengrafova klienta. Gardner Bridgewater už nebyl obviňován z vraždy své manželky.

"To byla jedna z prvních věcí, které mě napadly," řekl Ehrengraf. "Policii mátl mimořádná shoda vaší koupě cydonexu jako prostředku na hubnutí veverek. Můj pohled však vycházel z presumpce vaší nevinu, takže jsem zmíněnou shodu zavrhl jako nedůležitou. Teprve když začali na otravu cydonexem umírat další nevinní mužové a ženy, vycházel najevo ten plán. Učitel v Kenmore. Ocelářský dělník na penzi v Lackawanně. Mladá matka v Orchard Parku."

"A další," dodal Bridgewater. "Celkem jich bylo jedenáct, že?"

"Dvanáct," poopravil ho Ehrengraf. "Ale nebyť ten travič přímo ďábelsky chytrý, nikdy by neprováděl svou tak dlouho."

"Stejně nechápu, jak to dělal."

"Bylo to tím, že nenechával žádné usvědčující zbytky," vysvětloval Ehrengraf. "S podobnými pachateli, kteří otravovali tablety různých univerzálních léků, jsme se setkávali už dříve. A myslím, že to bylo v Bostonu, kde nějaký muž přimíchal arzenik k cukru v automatech na kávu. U každého sériového hromadného vraha se časem přijde na jeho metodu. Tenhle zabiják ale otrávil vždycky jen jednu kapsli v každé lahvičce darnitolu. Oběť mohla užívat preparát bez pohromy do té chvíle, než spolkla tu jednu osudnou kapsli, a potom nezbyla v lahvičce žádná další, jež by policii poskytla vodítko."

"Panebože."

"Tak jest. Policie ovšem zkoumala lahvičky darnitolu, které vždycky ve věcech obětí byly. Ale ve všech případech byly

kapsle neškodné. Teprve když počet úmrtí byl dostatečně vysoký, ukázalo se, že s každým měl co dělat darnitol. Policie zabavila zásoby tohoto všeléku v lékárnách a v každé lahvičce se kromě kapsli dobrých objevila jedna otrávená.

"A ten zabiják..."

"Bude časem dopaden, o tom nepochybuji." Ehrengraf si upravil kravatu, elegantní exemplář s pŕlpcovým pruhem královské modři se dvěma pobočními, jedním zlatým a druhým hodně jasně zeleným, to vše na tmavomodrém podkladu. Byla to kravata Caedmonovy společnosti a vázaly se k ní určité vzpomínky. "Nedivil bych se, kdyby to byl nějaký roztrpčený zaměstnanec firmy vyrábějící darnitol," poznamenal mimochodem Ehrengraf. "Tak tomu v podobných aférách bývá. Nebo nějaký podivín, který sám ten lék užíval a neposloužil mu. Dvanáct mrtvých a k nim ovšem vaše manželka, firma na pokraji krachu, protože lidé se sotva pohnou do lékáren kupovat darnitol."

"Vypráví se taková anekdota," Bridgewater si prolamoval své velké, šlachovité ruce. "Pacient zavolá doktorovi, stěžuje si na bolesti hlavy a pokažený žaludek a kdesi cosi. Lékař říká, vezměte si dva darnitoly a zavolejte mi z onoho světa."

"Nepovídejte."

Bridgewater si povzdechl. "Řekl bych, že toho pravého zabijáka nikdy nedostanou." Já soudím, že ano," namítl Ehrengraf. "Už proto, aby se věci uzavřely. A když mluvím o uzavírání věcí, pane, máte jistě u sebe šekovou knížku..."

"Ale ano," přisvědčil Bridgewater. Vyplnil šek na jméno Martin H. Ehrengraf s patřičnou sumou, úctyhodně velikou. Pak zaváhal, s perem nad místem pro podpis. Možná tu chvíli váhal při pomýšlení, že platí tak vysokou sumu člověku, který zdánlivě nic konkrétního pro něj neudělal.

Ale kdo může říci, co člověku běží hlavou? Bridgewater šek podepsal, vytrhl jej z knížky a s rozmachem podal Ehrengrafovi.

"Co byste pil k telecímu?"

Jak prosím?"

"Vy jste říkal, že Nuits-St.-Georges přebije chuť telecího. Jaké víno byste si tedy vybral?"

"Především bych si nevybral telecí. Já maso nejím."

"Nejíte maso?" Bridgewater, který sám vypadal, jako by bez problémů snědl jehně na posezení, nevěřil svým uším.

"Čím se tedy živíte?"

"Dnes večer budu mít dušené sojové boby s ořechy," prohlásil malý právník a foukl na šek, aby osušil inkoust, složil jej a dal do kapsy. "Nuits-St.-Georges se k nim bude výborně hodit. Nebo možná dobrá láhev Chambertinu."

Chambertinské a dušené sojové boby s ořechy, vzájemně se tak skvěle doplňující, byly už jen čtyři dny starou vzpomínkou, když uniformovaný strážný zavedl malého právníka do cely, kde ho očekával Evans Wheeler. Právník, slušivě oděný do vypasovaného obleku z popelavě šedého flanelu, v němž se dobře vyjímal modrá košile a tmavomodrá vázanka se vzorkem pod uzlem, tvořil svým zjevem nápadný kontrast k muži, který měl být jeho klientem. Wheeler, až nemožně vysoký a hubený, jako mladý Lincoln, měl na sobě pruhovaný overal a džínsovou košili. Na nohou měl kecky z jednotkového obchodu. Právník si obul nablýskané mokasíny z kordovánu.

Ehrengraf si přesto všiml, že mladý muž je i ve svém nevzhledném úboru naprosto vyrovnaný. Vypadal v něm dobře, přes skvrny a propálená místa na overalu a odrbanou záplatu na jednom lokti pracovní košile.

"Pane Ehrengrafe," oslovil ho Wheeler a napřáhl k němu kostnatou pravici. "Promiňte mi to nevlídné prostředí. Oni se nesnaží vytvořit člověku podezřelému z hromadných vražd nějaké pohodlí." Provinile se usmál. "V novinách píší, že to je zločin století."

"Nesmysl," pravil Ehrengraf. "Století není ještě u konce. Ale zločin je to nesporně monumentální, pane, a důkazy proti vám vypadají opravdu povážlivě."

"Proto bych vás měl rád na své straně, pane Ehrengrafe."

"Inu," řekl Ehrengraf.

"Je mi známa vaše pověst, pane. Vy děláte zázraky, a jak to tak vypadá, já budu jeden potřebovat."

"Vy velmi pravděpodobně potřebujete mistra v taktice odkladů. Někoho, kdo dokáže protahovat jednání o vašem případu tak dlouho, až trochu poleví momentální vášně. Potom, až se rozhořčení veřejného mínění poněkud zmírní, může Jit váš obhájce k soudu s tím, že jste vinen zabitím v pomnutí smyslů. Někáký typ obhajoby založený na duševní poruše by mohl zabrat, případně aspoň zmírnit rozsudek."

"Ale já jsem nevinný, pane Ehrengrafe."

"Neodvažuji se to popírat, pane Wheelere, ale nejsem patrně vhodná osoba k převzetí vaší obhajoby. Požadují vysoký honorář, který ovšem inkasuji pouze tehdy, jsou-li moji klienti zproštěni viny. Tím je omezován okruh mých klientů."

"Zbývají jen ti, kteří si vás mohou dovolit."

"Hájil jsem i lidi chudé. Hájil jsem lidi bez prostředků, když mne k tomu určil soud, a dobrovolně jsem nabídl své služby nemajetnému básníkovi. Ale za normálních okolností mají moji klienti společně dvě věci. Mohou si dovolit vysoký honorář. A samozřejmě jsou nevinní."

"Já jsem nevinný."

"To připouštím."

"A ani zdaleka nejsem chudáš, pane Ehrengrafe. Vy víte, že jsem pracoval pro Triage Corporation, výrobce darnitolu."

"To je mi známo."

"Víte také, že jsem dal před šesti měsíci výpověď."

"Po neshodě se zaměstnavatelem."

"To nebyla neshoda," namítl Wheeler. "Jen jsem mu řekl, kde by měl pozměnit výrobní postupy. Mohl jsem takový návrh kvalifikovaně učinit, ale nevím, jestli on byl schopen jej postihnout. Na vlastní pěst jsem vyvinul proces zpracování polymeru, jímž tak, že vznikl oxypolymer odolávající..."

Wheeler se pustil do sáhodlouhého výkladu o tom, čemu všemu oxypolymer odolá, a Ehrengraf se jen podívoval, o čem vlastně mladý muž mluví. Probral se, až když slyšel, jak Wheeler uzavírá: "A tak moje licenční poplatky za tento postup přesáhnou za první rok šest set padesát tisíc dolarů a to prý je teprve začátek."

"Teprve začátek," zašveholil Ehrengraf.

"Nehledal jsem jiné zaměstnání, protože se mi zdálo, že to nemá valný smysl, a nezměnil jsem ani svůj způsob života, protože jsem se svým dosavadním spokojen. Ale nechci strávit zbytek života ve vězení, pane Ehrengrafe, ani nechci vyváznout jen nějakým formálním trikem a snášet do svých posledních dnů nenávisť svého okolí. Chci být zproštěn viny a nezáleží mi na tom, kolik to bude stát."

"Vaše přání je pochopitelné," prohlásil Ehrengraf a důstojně se vztyčil. "Je pochopitelné. Jste přece nevinen, synu."

"Přesně tak."

"I když," Ehrengraf si povzddechl, "vaši nevinu bude dost těžké prokázat. Materiály proti vám..."

Jsou drtivé."

"Překrývají všechno jako Nuits-St.-Georges chuť telecího. Prohlídka vaší laboratoře odhalila z poloviny plnou láhev cydonexu. Vy jste popřel, že byste ji kdy předtím viděl."

"Kategoricky."

Ehrengraf se zamračil. "Říkám si, jestli jste jej nemohl koupit proti škůdcům. Krysy jsou škůdci obtížní. Člověka věčně trápí krysy ve sklepech, myši ve špižárně, veverky v podkrovní..."

"A netopýři ve věži, mohl byste ještě dodat, ale já ve svém domě nikdy takovou havěť neměl. Držím si kočku. Ta si se vším poradí."

"Rád věřím. Ale s vaším případem nám neporadí. Zdá se, že jste zakoupil cydonex v drogerii na North Division Street, kde mají váš podpis v záznamníku pro kontrolu jedů."

"Padělek."

"Bezpochyby, ale přesvědčivý. Lahvičky darnitolu, některé neotevřené, jiné s jednou kapslí cydonexu, byly nalezeny na polici v klozetu vašeho domu. Jsou patrně z téže šarže jako ty, jichž bylo použito k usmrcení třinácti lidí."

"Někdo to na mě sehrál, pane Ehrengrafe."

"A podle všeho velmi mazaně."

"Nikdy jsem cydonex nekupoval. Nikdy jsem o cydonexu ani neslyšel - dokud na něj nezačali lidé umírat."

"Jak to? Vy jste přece pracoval pro výrobce umělých hmot, který s tou substancí přišel. To bylo předtím, než jste nastoupil do zaměstnání u výrobce darnitolu."

"A taky předtím, než byl vynalezen cydonex. Znáte ty figurky pejsků, co si lidé připevňují na přístrojovou desku aut a co kývají za jízdy hlavičkami nahoru a dolů?"

"Na mojí desce nekývá nic," podotkl Ehrengraf.

"Na mé také ne, ale víte přece, co myslím. Mně dali za úkol dodat očím těch psů víc živosti. Kdyby se vám na přístrojovém panelu kýval pes, napadlo by vás vůbec, aby měl oči jako živé?"

"Dejte pokoj," pozastavil se Ehrengraf.

"Přesně tak. Dal jsem jim výpověď a šel k těm lidem od darnitolu, a potom můj předchozí zaměstnavatel přišel na účinnější způsob, jak hubit krysy, a tak to teď vypadá, jako bych byl zapleten do vraždění na dvou frontách. Ale já fakticky neměl s cydonexem nic společného a ten darnitol jsem nikdy ani nevzal do úst, natož abych za takový bezcenný šmejdl vyhodil peníze."

"Ale někdo si ten všelék koupil."

"Ano, ale..."

"A někdo koupil ten cydonex. A podepsal se do záznamníku vašim jménem."

"Ano."

"A propašoval lahvičky s darnitolem do regálů v lékárnách a v samoobsluhách, když do nich dal předtím smrtelný jed."

"Ano."

Jí čekal, až si náhodné oběti lék koupí, propracují se v lahvičkách až k té jedné osudné kapsli a zemřou. A hromadil důkazy, aby vás obvinil."

"Ano."

"A zavolal anonymně na policii, aby ji uvedl na vaši stopu." Ehrengraf si dovolil letmé pousmání, které však od úst k očím nedosáhlo. "A tady udělal chybu," konstatoval. "Mohl počkat na přirozený vývin událostí, stejně jako čekal, až svou smrtící funkci splní darnitol. Policie prověřovala bývalé zaměstnance Triage Corporation. Dříve nebo později by se dostala k vám. On však chtěl všechno urychlit a to dokazuje, že jste byl obviněn falešně, pane, protože kdo jiný než ten, kdo vás falešně obvinil, by kdy pomyslel na to volat policii."

"Takže týž telefonní hovor, který mě dostal do úzkých, mě teď zase dostane ven?"

"Ach," pravil Ehrengraf, "kdyby to bylo tak snadné."

Na rozdíl od Gardnera Bridgewatera byl mladý Evans Wheeler vzorem klidu. Místo aby pochodoval po Ehrengrafově koberci sem a tam, seděl chemik v Ehrengrafově kožené lenošce s jednou dlouhou nohou přehozenou přes druhou. Jeho oděv byl vlastně stejný jako mundúr, který měl na sobě ve věznici, i když bystré oko jako Ehrengrafovo rozpoznalo, že skvrny a propálená místa tvoří jiný vzor než na pruhovaném overalu. A pokud šlo o džínsovou košili, Ehrengraf postřehl, že není na lokti záplatována. Zatím.

Ehrengraf se posadil za stůl v blejzru dartmoorské zeleně a v tříslově zbarvených flanelových kalhotách. Jak bylo jeho zvykem při takových příležitostech, uvázal si zase jednou výraznou kravatu Caedmonovy společnosti.

"Slečna Joanna Pellatriceová," řekl Ehrengraf. "Učitelka společenských věd v sedmé a osmé třídě nižší střední školy v

Kenmoru. Svobodná, dvacet osm let, bydlící sama ve třípokojovém bytě na Deerhurst Avenue."

"Jedna z prvních vrahových obětí."

"To souhlasí. Vlastně úplně první oběť, i když slečna Pellatriceová nebyla první, kdo zemřel. Vrah vzal jednu kapsli z její lahvičky darnitolu, otevřel ji, vysypal neškodný a snad i neúčinný prášek a nahradil jej smrticím cydonexem. Kapsli pak vrátil do lahvičky a tu uložil opět do lékárničky nebo do kabelky a čekal, až nešťastnice dostane bolení hlavy nebo žaludeční křeče či cokoli jiného, kvůli čemu kapsle polykala."

"Ať to bylo cokoli," poznamenal Wheeler pohrdlivě, "ty kapsle neúčinkovaly."

"Tahle jedna účinkovala, když přišla konečně na řadu. Její perspektivní vrah už mezitím začal distribuovat malé lahvičky s překvapením po celé metropoli, s jednou kapslí v každé lahvičce. Bylo s tím spojeno nebezpečí, že toxicnost darnitolu vyjde najevo dřív, než si svou kapsli vytáhne slečna Pellatriceová a odebere se do té velikánské učebny nad oblaky. Ale on soudil, a patrně správně, že zemře mnoho lidí, než se přijde na to, že příčinou jejich smrti byl darnitol. Skutečně to tak bylo. Slečna Pellatriceová byla čtvrtou obětí a po ní přišlo mnoho dalších."

"A zabiják..."

"Odmítl zmizet po anglicku. Jmenuje se George Grodek a měl poměr se slečnou Pellatriceovou, přestože je ženat s jinou učitelkou. Tento vztah zřejmě znamenal mnohem víc pro pana Grodeka než pro slečnu Pellatriceovou. Dělal jí ceny, jednou v jejím bytě, podruhé ve škole, uprostřed pololetního zkoušení. V novinách o něm píší jako o zhrzeném nápadníkovi a předpokládám, že to je termín dost vhodný."

"Říkáte, že odmítl zmizet po anglicku."

"Je to tak," potvrdil Ehrengraf. "Kdyby se byl spokojil tím, že pustil žilou obyvatelstvu tohoto kraje a zničil Triage Corporation, byl by určitě unikl bez pohro-y. Policie by byla plně ruce práce s prověřováním lidí nevražících na Trie, známých nespokojenců a lidí duševně chorých, jakož i různých podivínů, ten' se v takových aférách vyžívají. Ale pan Grodek je takový čiperný chlapík, že dopídl vaší existence a rozhodl se, že do toho řetězu vražd namočí vás."

Ehrengraf si smetl jakési vlákénko z klopky. "Pustil se do toho důkladně, ale při bližším ohledání jeho pile neobstála."

Vyšlo najevo, že ten podpis v záznamníku jedů je padělek a plno takových falešných podpisů - zkušebních, chcete-li - se našlo v notesu, který skrýval doma v jedné zásuvce prádelníku."

"To asi bude těžké vysvětlit."

"Stejně jako lahvičky darnitolu schované v jiné zásuvce. Totéž platí o cydonexu a strojku na plnění a uzavírání kapslí a o celé hromádce polámaných kapslí, které se mu zřejmě nepodařilo zpracovat."

"Kdoví proč to všechno nespláchl do záchodu."

"Úspěšných zločinců se zmocňuje arogance," vysvětloval Ehrengraf. "Jsou přesvědčeni, že jim se nemůže nic stát. Grodek na svou aroganci doplatil. Pudila ho k tomu, aby všechno svalil na vás, a upozornil na vás policii."

"A vaše pátrání dosáhlo toho, nač se policejní pátrání nezmohlo."

"Důvodem toho bylo," podotkl Ehrengraf, "že já vycházel z předpokladu vaší neviny. Když jste vy byl nevinný, někdo jiný musel být vinný. Když byl vinný někdo jiný a vinu svaloval na vás, ten někdo musel mít ke zločinu motiv. Jestliže zločin měl motiv, musel mít vrah důvod zabít jednu osobu z postižených obětí. A jestliže tomu tak bylo, pak stačilo pátrat mezi oběťmi a tak najít vraha."

"Ve vašem podání to zní tak jednoduše," podívoval se Wheeler. "A přece kdybych neměl to štěstí, že jsem získal vaše služby, strávil bych zbytek života za mřížemi."

Jsem šťasten, že se na to díváte takhle," řekl Ehrengraf, "protože jinak by se vám výše mého honoráře mohla zdát přehnaná." Uvedl částku, načež chemik bez váhání vyňal pero a vyplnil šek.

„Ještě nikdy jsem nevypisoval šek na tak vysoký obnos," zamyslel se.

"To málokdo."

"A ještě nikdy jsem za své peníze nezískal tak vysokou hodnotu. Jaké štěstí to bylo, že jste uvěřil ve mne, v mou nevinu."

"Nikdy jsem o ní nepochyboval ani na okamžik."

"Víte, kdo ještě prohlašuje, že není vinný? Nebožák Grodek. Prý ve své cele vykřikuje jako skutečný šílenec, že nikdy nikoho nezabil." Wheeler se poťouchle usmál. "Možná by měl pověřit svou obhajobou vás, pane Ehrengrafe."

"Božíčku," bránil se Ehrengraf, "raději ne. Já sice někdy dokážu zázraky, pane Wheelere, nebo něco, co jako zázrak vypadá, ale to svedu jen ve prospěch nevinných. A nemyslím, že by mne jakákoli moc na světě přesvědčila o nevině ubohého pana Grodeka. Nikoli, obávám se, že ten muž je vinný a že bude muset pykat za to, co spáchal." Malý právník potřásl hlavou. "Znáte Longfellowa, pane Wheelere?"

"Myslíte starého Henryho Wadswortha? ,U jezera Gíči Gamí, u nějaké Velké Vody'? Toho Longfellowa?"

"U svítivé Velké Vody," pravil Ehrengraf. "Jeden z mých klientů mi připomněl. Vesnického kováře, a tak jsem se trochu podíval do Longfellowa. Zajímáte se o poezii, pane Wheelere?"

"Ne příliš."

"Na širém bojišti světa," přednášel Ehrengraf,

"v života polním ležení,

Nebud' jen ovládaná sketa!

Bud' hrdinou v tom střetnutí!"

"Na mou věru," pravil Evans Wheeler, "to je tedy dobrá rada, že?"

"Lepší nenajdete, pane. ,Bud'me vždy hotovi k činu, srdnatě čelíce ránám osudu, stále cíl mějme na očích, učme se usilovat a čekat'."

"Ano, ano," přitakal Wheeler.

"Učme se usilovat a čekat," mluvil Ehrengraf. "To je to pravé, ne? Usilovat a čekat. Longfellow, pane Wheelere. Básníci znají odpovědi, nemyslíte?" A Ehrengraf se smál, tentokrát ústy i očima.